sportul Magazin

SPORTUL — COMPONENTĂ DE BAZĂ A ACTIVITĂȚII UNIVERSITARE

declară prof. univ. doctor docent Ștefan PASCU, membru corespondent al Academiei R.S.R., rectorul Universității Babeș-Bolyai

Competența intervenție a rectorului universității clujene, prof. univ. doctor docent Ștefan Pascu, în cadrul ședinței de analiză a clubului „U", concluziile pertinente și recomandările făcute de domnia-sa privind viitorul sportului și educației fizice în perimetrul universitar pe care-l conduce — expresie a interesului manifestat față de această preocupare a tineretului studios — ne-au determinat să-l solicităm un interviu.

— Desemnarea rectorilor institutelor de învățămînt superior drept președinți de onoare ai ciuburilor sportive studențești presupune angrenarea acestor personalități în problemele, de loc simple, ale sportului și educației fizice. Menționarea „de onoare" oferă, însă, și posibilitatea unei angajări formale. Care vă este poziția ?

— Atîta timp cît clubul sportiv poartă emblema universității sau institutului X, rectorului acestuia nu-i poate fi indiferent dacă lucrurile merg bine sau prost. De altfel, sportul — privit în accepțiunea lui generală : de performanță și de masă — fiind una dintre componentele vieții universitare, realizează, alături de activitatea științifică și cea didactică, profilul unei universități, îi definește, implicit, personalitatea. El are, deci, ca oricare altă activitate, un rol bine stabilit și o importanță a sa pe care, în special noi, rectorii, avem obligația să le apărăm.

— Alăturîndu-i celorlalte două activități fundamentale ale unui institut de învățămînt superior, ați ridicat mult rangul sportului studențesc și i-ați dimensionat infinit importanța. Care sînt considerentele care v-au condus aici?

— Universitatea este un loc unde tinerii își împlinesc nu numai instruirea profesională, ci și educația. Este, deci, o instituție unde se conturează personalități și se întregesc caractere. Instrumentele utilizate în această muncă de șlefuire sînt multiple, printre ele sportul ocupînd, însă, un loc cu totul aparte. Care-i sînt virtuțile ? Mai întîi, realismul său : sportul fiind verificabil prin cifre, el dă tinerilor măsura exactă a capacității lor, relevîndu-le limitele și dezvoltîndu-le, totodată, dorința de progres și de autodepășire ; apoi, voluptatea lui : consumînd energii, sportul abstrage tineretul de la acțiuni sancționate de societate, de la anumite acțiuni nocive ; utilitatea dovedită — el fiind un ideal cizelator de forme și un echilibrat compensator al uzurii psihice — și atîtea și atîtea altele.

— Coborînd la particular : sînteți mulțumit de cît s-a realizat — sub toate aceste aspecte — în universitatea clujeană ?

— Ne facem un titlu de glorie din a spune că universitatea noastră a fost promotoarea ideii că sportul este cel mai important auxiliar al educației și că practicarea acestei activități a căpătat la noi proporții de masă. Dar, după un debut lăudabil, Clujul a cunoscut o perioadă de reflux ale cărui „unde" se propagă, regretabil, și astăzi. Domină, încă, formalismul și stăpînește... teoria.

— În ședința de analiză a clubului „U", ați atenționat asupra obligațiilor ce revin unui club sportiv universitar privit ca unitate organizatorică. Care dintre aspecte voiați să lăsați mai în față ?

— Un club trebuie să fie un nucleu veșnic creator ce elaborează permanent metode, oferă idei și veghează la materializarea acestora. O instituție ce-și cunoaște oamenii și știe să-i sancționeze și să-i ajute ; o familie ce nu-și vitregește pe nici unul dintre fii (n.r. a se citi o disciplină sportivă), o minte capabilă să facă prognoze și să cunoască viitorul II. Altfel, clubul... pierde competiția.

— Nu o dată ați fost, desigur, apelat pentru unul sau altul dintre studenții sportivi ai universității. Acceptați intervenția sau o sancționați ?

— Ca pedagog, îmi dau foarte bine seama că timpul nu poate permite unui tînăr — în afara cazurilor excepționale — să facă performanță și, în același timp, să-mi răspundă de 10. Înțeleg, deci, ca — fără a eluda legile și fără a-mi abandona pretențiile față de el — trebuie, într-o formă sau alta, să-l ajut. Ajutat, însă, de așa natură (meditații, pregătire suplimentară, sesiuni prelungite) ca el să nu acumuleze goluri de care, mai tîrziu, ne-ar face, cu siguranță, responsabili.

— Prin natura lor — legată de ciclul de învățămînt — ciuburile universitare au o situație ingrată, ele trebuind să se dispenseze, an de an, de adevărate promoții de sportivi care de abia au atins maturitatea sportivă. Vehicularea aceasta de cadre determină, implicit, seisme în viața secțiilor sau chiar a clubului. S-ar putea preîntîmpina sau măcar ameliora ?

— Este nevoie de un spirit de prevedere, de o prognoză făcută cu mult timp înainte de repartiție, mai ales cînd la mijloc este un sportiv considerat indispensabil clubului. Față de ce am acuzat clubul „U" de lipsă de previziune, scădere datorită căreia i-am pierdut recent pe Uprea, Codrea, Roth, Negovan etc. În plus, atenția față de viitorul performerilor noștri este și o problemă de etică socială, noi neavînd dreptul să abandonăm niște oameni care ne-au servit, și încă bine.

Interviu realizat de
Nușa DEMIAN

● Virtuțile multiple ale sportului fac din acesta un excelent instrument de educație ● Clubul sportiv — un nucleu activ și creator ● Recompensa efortului nu trebuie să reprezinte o stipendie universitară

Cifre noi și vechi

În sfîrșit, atletul dinamovist Alexandru Gagea a reușit să depășească granița celor 18 metri, la aruncarea greutății. Avem acum un 18,03, încă departe de performanțele internaționale, dar marcînd, în orice caz, un pas înainte.

Folosim prilejul pentru a arăta că primul record al României, la aruncarea greutății, a fost stabilit în urmă cu 50 de ani. Atunci, la Cluj, în cadrul campionatelor naționale, Teofil Moraru arunca greutatea la... 12,45 metri !

Dar concursul „Cupa de cristal" ne-a mai prilejuit o bucurie. Ne referim la rezultatul Anei Sălăgean, care se apropie de 17 metri (16,86). Și în acest caz, socotim interesant să ne întoarcem cu ani în urmă, mai precis în anul 1926, cînd tot o brașoveancă, Ilsa Hausleitner, stabilea primul record oficial al țării, aruncînd greutatea la... 7,80 m.

S-a parcurs un drum lung, așadar. Să nu uităm, totuși, că recordul masculin la această probă, deținut de Randy Matson (S.U.A.) este de 21,78 m, iar cel feminin, realizat de sovietica Cijova este de 20,43 m.

prof. Camil MORȚUN

Blondele zeițe

În ultima sesiune de la Atena, F.I.F.A. ne recomandă să ne ocupăm de fotbalul feminin. Să ne ocupăm !... Este minutul 18 de joc și Maria Mihailovici, fulgerînd pe sub genele-i lungi portarul, înscrie imparabil. Acum, mingea se află la mijlocașa Doina (blondă, suplă, profil de madonă) care, după ce joacă grațios balonul pe botină, trimite lung pe extremă la Caty. Aceasta preia din volé balonul și tot din „vole" zîmbește arbitrului... care se trezește fluierînd, roșind de ciudă și de plăcere ! 2—0 pentru Foresta Arad.

— *Frumos gol !* exclam.

— *Într-adevăr, o victorie frumoasă !* completează antrenoarea Forestei, Doina Ghel. *O victorie a fotbalului feminin, în general, care a început să cîștige teren. Recunoașteți ?*

— *Recunoaște și forul internațional ! Întrebarea se pune dacă acest nou sport va cuceri marile stadioane.*

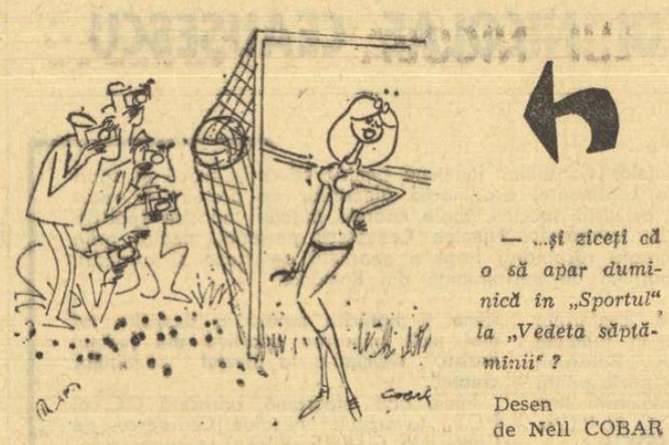

— *...și ziceți că o să apar duminică în „Sportul" la „Vedeta săptămînii" ?*

Desen
de Nell COBAR

— Maracana va fi teren de antrenament la viitoarele cupe mondiale ale fotbalului feminin.

— *Adevărat ?...*

— Vă spun eu, care am văzut la lucru mulți fotbaliști buni, multe partide reușite.

— *Precizați : în calitate de arbitru de fotbal — prima din țara noastră — categoria I.*

— Aflați că, la timpul respectiv, era un fel de... „Maracana". Ceva extravagant, o toană, mă rog... o „Indulgență" din cele papale primită din partea dv. a bărbaților. Dar nu de aceasta vreau să vorbesc, ci de faptul că spectacolele echipelor masculine...

— *Îmi permiteți să continui eu ? : nu se compară cu jocul, cu superbele recitaluri ale fotbalului feminin !*

— Zîmbiți, dar așa este. Mai bine spus, așa va fi. Fetele sînt mai abile, intuiesc tehnica adevărată a acestui joc, simt pulsul tribunelor. Apoi, au o ambiție, o încăpățînare feroce.

— *Nu mă îndoiesc... Să revenim la Foresta Arad.*

— Da. Rețineți : 2—0 cu Mediaș, 3—1 cu ploieștencele, la ele acasă... în rezumat : nouă jocuri cîștigate (între care și unul internațional), două meciuri egale și două pierdute.

— *Cred. Cu așa linie de... atac ! Apropo : presupunînd că fotbalul feminin va cuceri stadioanele, vor veni mai multe spectatoare în tribune ?*

— Bineînțeles. În primul rînd, membrele susținătoare, colegele jucătoarelor, miile de femei care abia așteaptă să se răzbune pe trecutele după-amieze duminicale cînd stăteau acasă așteptînd reîntoarcerea „microbului" de la stadion.

— *După părerea dv, echipele vor avea la conducere antrenori sau antrenoare ?*

— Antrenoare. De ce ? Dovedesc un spirit mai practic, sînt mai apropiate de fete, vor să se afirme și în acest domeniu.

— *O ultimă întrebare : cum vedeți selecția ?*

— Talentul va trebui să primeze. Apoi, frumusețea !...

— *Vom urmări, deci, teamuri de zeițe brune, blonde...*

— Adică, de aur, precum cea a cupei „Jules Rimet" care a cucerit cinci continente. Și a fost doar una !

V. TOFAN

JOE FRAZIER — OMUL PENTRU CARE „MUZICA ESTE MULT MAI DURĂ DECÎT BOXUL"

● **Frazier a devenit campion olimpic numai printr-o șansă**
● **5 copii, 6 mașini și o formație de rock numită... „Knock-outs"**
● **Va deveni Fazier, la 8 martie, compozitor ?**

Nu cred că există la ora actuală în lumea sportivă o întrebare mai tentantă decît : Joe Frazier sau Cassius Clay ? Mulți nu-l pot vedea pe Clay învins, însă nu mic este și numărul celor care se tem de „necunoscutul" mai tînăr

cu 2 ani. Pentru că acesta este adevărul : Joe Frazier, campionul lumii „en titre", neînvins în cariera sa profesionistă, este prea puțin cunoscut în comparație cu Cassius Clay.

Frazier a descoperit boxul oarecum tîrziu, la 18 ani. Pînă atunci, penultimul din cei 13 copii ai familiei Frazier, instalată într-o fermă închiriată unde creștea porci și cultiva trufandale, Joe învățase să conducă un tractor la 7 ani, iar la 8 ani o mașină, moștenind de la tatăl său marea pasiune pentru mecanică. Iar la 18 ani, sosind la un gimnaziu, a fost „văzut" de actualul său manager. **„Era un băiat greoi, ca un cățel cu labe groase** — povestește Yancey Durhan — **și tot ceea ce am reținut la el era că avea forță. Nu l-am tratat cu prea multă atenție, căci mai veniseră de-a lungul anilor destui tineri ca el, și se descurajaseră. Lui Joe însă, îi plăcea să muncească foarte mult. Se scula la 3 sau 4 dimineața, pentru a alerga de unul singur, iar după aceea venea la sală".** Tînărul Frazier avea voință și managerul său, înțelegînd acest lucru, a început să-i șlefuiască stilul pentru a-l adapta la fizicul său : brațe scurte, picioare de asemenea scurte, dar foarte musculoase.

Marea pasiune a lui Frazier este însă muzica. Are o orchestră de rock intitulată „Knock-outs" (rețineți denumirea !), cu care a cîștigat în 1970 aproape 40 000 de dolari, pe care i-a depus la bancă, pe numele celor 5 copii ai săi. Băiatul care a învățat să cînte într-o biserică, fără să facă parte din cor, se dovedește foarte ambițios în acest domeniu, studiază enorm muzica, pentru că intenționează să scrie el însuși cîntece **„rock-uri lente, simple ca viața, pe înțelesul întregii lumi".** Dar finalmente muzica îl amuză mai puțin decît mașinile. Căci **„muzica este o meserie pentru mine, acum. Și este mult mai dură decît boxul. În ring trebuie să te descurci cu un singur tip. În timp ce în muzică...".**

Nu știu dacă în seara de 8 martie, după meciul cu Muhamad Ali, alias Cassius Clay, Joe Frazier va mai spune că boxul e mai puțin dur decît muzica. Sau poate că atunci se va apuca să scrie primul său cîntec pentru formația „Knock-outs"...

Mircea M. IONESCU
(după un material din revista „Mirroir")

Pe Lucian nu-l sperie apa...

Pentru nimeni nu mai constituie un secret faptul că apa a devenit un mediu familiar pentru copiii care au trecut pragul primelor 12 luni. În mai multe țări de pe glob, s-au făcut o serie de interesante experimente prin care s-a dovedit că noul născut învață mai repede tainele plutitului în apă, decît cele ale mersului pe două picioare.

Păstrînd desigur proporțiile sîntem în măsură să vă facem cunoscută o reușită oarecum asemănătoare și la noi în țară. La Ploiești, antrenorul Ovidiu Ionescu s-a specializat în instruirea copiilor de vîrstă preșcolară. Una din ultimele sale performanțe — în premieră pe țară — este legată de numele micuțului Lucian Manole (1,15 m — 22 kg) în vîrstă de 3 ani, care după numai 30 de lecții a reușit să parcurgă o lungime a bazinului (50 m) în procedeul craul. Spre marea bucurie a părintelui său, inginerul Alexandru Manole de la I.T.A. Ploiești care se mîndrește de pe acum cu viitorul performer al familiei.

Și cînd te gîndești că mai există atîția oameni maturi care nu cunosc plăcerile acestui minunat sport și se tem realmente de apă...

În aceeași zi : 27 martie

Anglia sportivă se pregătește să sărbătorească cei 100 de ani care au trecut de la „nașterea" rugby-ului. Iată ultimele vești legate de acest eveniment sportiv :

● La 27 martie, la Murrayfeld, se va disputa un meci între reprezentativele Angliei și Scoției. Această dată coincide cu aceea cînd, în urmă cu 100 de ani, s-a disputat primul meci internațional de rugby, tot între Anglia și Scoția... De notat că echipele aveau cîte... 20 de jucători (dintre care 13 înaintași).

● În acest an va apare o „Istorie ilustrată a rugbyului", un volum de aproape 300 de pagini care va marca, prin texte și fotografii, cele mai importante momente din viața acestui sport.

● Bineînțeles că nu vor lipsi nici „suvenirurile centenarului" cravate, eșarfe, butoni de mănșetă, prosoape, brelocuri, lame de ras etc. Nu va lipsi nici... cana centenară, cu o capacitate de 0,56 litru, din care bărbații vor bea bere, în cinstea celor 100 de ani de rugby.

Vasile PENESCU

„Secretele" unui mare înotător

Dacă-l vezi pe Roland Matthes, crezi că ai de-a face cu un baschetbalist sau un voleibalist, dar nicidecum cu un înotător. Statura sa impozantă nu-l recomandă în mod obișnuit pentru natație : 1,95 m înălțime, 80 kg. Și totuși, acest strălucit sportiv al R. D. Germane este recordman mondial la natație.

El a început activitatea sportivă practicînd handbal. De 11 ani a învățat să înoate, și iată-l acum în vîrful piramidei. Să fi contribuit oare înălțimea sa la cucerirea marilor performanțe ? Poate că da ! Însuși stilul de înot (spate) practicat de Matthes se deosebește de acela folosit de alți mari înotători, ca Hall sau Spitz. Brațele sale „visiesc" alene, am putea spune cu încetinitorul, dar au o forță apreciabilă, iar picioarele se mișcă ca un motor de ambarcațiune, cu o ritmicitate de ceasornic. Acesta este poate unul din secretele marilor sale succese, la care se mai adaugă altul, cunoscut acum de altfel în toată lumea : o pregătire care întrece orice imaginație. Matthes este o mul despre care se spune că ia masa de prînz și cina în... bazin.

JURNAL BRAZILIAN (IV)

ÎN VIZITĂ LA CLUBUL CORINTHIANS

...AICI S-A LANSAT RIVELINO

Asistînd, chiar în prima zi a sosirii Rapidului în Brazilia, la partida Corinthians — Flamengo, am avut ocazia să urmăresc cea mai iubită și cea mai ghinionistă echipă paulistă, un fel de Rapid brazilian, care se bate de ani de zile pentru cîștigarea campionatului, ce-i scapă cu o fatalitate ajunsă legendară. Într-un meci blestemat să se încheie cu 0—0, datorită mai ales celui pe care Joao Saldanha îl consideră azi portarul nr. 1 al Braziliei, portarul Ubilajara de la Flamengo, am remarcat, în afara unei galerii în stare să trezească și morții din cimitir, prezența faimosului Rivelino (crainicii radio și televiziune îi silabisesc numele de sute de ori, ca pe o reclamă, RI-VE-LINO) ale cărui mișcări de-a lungul întregii partide le-am urmărit cu atenția cu care urmărești o lansare cosmică transmisă de televiziune, în care vrei să prinzi cel mai mic detaliu.

Mărturisesc că în afara unor „rachete" demne de reputația sa — cărora, din nefericire pentru Corinthians, le-au lipsit de fiecare dată cîțiva centimetri pentru a se transforma în goluri — marea vedetă a acestei echipe, pentru care sute de mii de suporteri au un adevărat cult, nu ne-a oferit nimic extraordinar. Știam din ziare că, în urma căsătoriei sale, contractată după El Mundial, Rivelino nu-și găsește ritmul, citisem și un interviu apărut într-una din revistele din Sao Paulo, dar toate la un loc — și evoluția sa în meciul cu Flamengo și veștile din presă — n-au făcut decît să-mi sporească curiozitatea de a-l cunoaște și de a schimba cîteva cuvinte cu el.

Iată-mă așadar în mașina care avea să mă ducă (împreună cu antrenorii M. Bărbulescu și N. Cristescu și cu președintele Rapidului, P. Capră) la clubul Corinthians, aflat la vreo 12 km de centrul orașului Sao Paulo.

Spre nesansa mea, echipa se antrenase dimineața, și în club nu mai era nici un fotbalist. Am folosit, bineînțeles, prilejul pentru a vizita toate bazele sportive aferente unui club înființat în 1910 !

Cei 135 000 de membri beneficiază la Corinthians de ceea ce mi s-a părut a fi aproape un paradis sportiv.

O sală de volei, baschet și fotbal (futebol de salao) cu o capacitate de 18 000 locuri.

O ghirlandă de piscine în care pot înota — toți odată — 8 000 de înotători !

8 terenuri de fotbal, dintre care 7 de antrenament și unul pentru jocuri amicale, dotat cu instalație de nocturnă și avînd 20 000 de locuri.

14 terenuri de volei și baschet.

O bibliotecă a clubului cuprinzînd 15 000 volume.

Impresia de ansamblu este a unui adevărat combinat al sportului.

Un ultim amănunt. La ieșirea din incinta clubului ne-a fost arătat un parc de vreo cîteva hectare pe care — după regula nescrisă a Braziliei — jucau, bineînțeles, fotbal copiii. Aici se face „preselecția" (cum se numește la noi) așilor de mîine.

RIVELINO

De aici a plecat și Rivelino, căruia și azi i se zice „garoto do parque" (băiatul din parc).

De la 12 ani avea un șut de mic tunar...

Marius POPESCU

RĂSPUNDI Don Poștaș

1. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Dintre „reprizele" de comentarii pe marginea meciului dintre Cassius Clay și Joe Frazier, am ales-o pe cea de a doua :

Publicați, de nu vi-e greu,
Care-i pronosticul meu :
„Cassius Clay nu-i formidabil.
Cassius Clay nu-i îmbatabil !"
(Spunînd asta, sper ca presa
Să nu-mi publice și-adresa !)

Răspunsul nostru :
Doar : Boteni. Căci, bănuim,
I. Ghinescu-i... pseudonim !

FRANCISC DERER, VALEA LUI MIHAI. 1) Poate că ar fi trebuit să li se găsească alte denumiri testelor făcute înainteă reluării activității competiționale de către fotbaliștii noștri fruntași, cu atît mai mult cu cît, de pildă, testul Cooper nu prea are contingențe cu testul original, Cooper, al cosmonauților americani. De altfel, denumirea a și început să fie înlocuită cu acea de „testul fizic". 2) Nu putem respinge, în întregime, terminologia străină în sport, dar, evident, prezența ei trebuie să fie redusă la minimum, adică numai la cazurile cînd nu se găsește un termen corespondent în limba noastră. Dar, cea mai bună apreciere în această privință, a făcut-o academicianul Al. Graur : „Dacă omul înțelege despre ce e vorba, totul este în regulă. Dacă nu, nu e bine". Eu cred că 90% dintre cititori știu ce înseamnă „turneu open" (turneu deschis tuturor jucătorilor de tenis, amatori și profesioniști). Și, în foarte scurt timp, vor ști acest lucru și restul de 10%.

GEORGE VLĂDOIU, PLOIEȘTI. **„Cu toată simpatia pe care o port Rapidului, nu pot accepta rezultatele slabe pe care le-a obținut în Brazilia și m-am gîndit să mă răzbun, printr-o epigramă".** Am citit-o. Dv. vă răzbunați pe cititori, și nu pe Rapid. Or, aceștia n-au nici cel mai mic amestec în rezultatele nesatisfăcătoare obținute de giuleșteni în recentul lor turneu !

DAN VIȚELAR, ARAD. Kun II și Popovici n-au primit dezlegarea necesară din partea ciubului Crișul. Ca atare, nu vor putea apare în formația U.T.A.-ei, în returul campionatului. Ei vor deveni... arădeni, abia în campionatul viitor. Și nici atunci, de la început, ci pe la mijlocul turului, în octombrie. În afara unei minuni. Dar, „minuni în vremea noastră", numai... Crișul le mai poate face, consimțind, între timp, să le dea dezlegarea.

ȘTEFAN COZAC, COMUNA BAND. **„Cînd s-a jucat finala Cupei României, între Rapid și Dinamo, în acel meci, Neagu a ratat o lovitură de la 11 metri, în minutul... 90, deschizînd astfel, în prelungiri, drumul victoriei dinamoviste. Cîți ani avea Neagu, atunci ?"** Partida s-a jucat în vara anului 1968 Neagu avea atunci 20 de ani (născut la 10 iulie 1948). Voiați să știți dacă era... minor și, deci vina lui avea dimensiuni mai reduse. Da de unde ! De altfel, un timp a și fost ...excomunicat din Giulești !

Ilustrații : N. CLAUDIU

ADEVĂRURI

● Mai întîi să jucăm tenis vreo cinci ore, pe urmă cîntăm Brahms.

Pablo Casals

● Pumnul este arma umană prin excelență, singura adaptată organic sensibilității, rezistenței, structurii ofensive și defensive a corpului nostru.

Maurice Maeterlinck

● Omul care nu știe să alerge, să sară, să înoate, e ca un automobil la care nu s-ar folosi decît viteza întîi.

Jean Giraudoux

● Nobila artă este un balet născut din mișcarea extraordinară în ring.

Eugen Barbu

● Gimnastica prelungește tinerețea omului.

John Locke